

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: J. N., narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020 č.j. 1463/2020-160-SPR/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 7. 2020 č.j. 1463/2020-160-SPR/4

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

(dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 17. 1. 2020, č.j. MHMP 70164/2020/Ant (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla tov. značky X., registrační značky X. dopustil přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistil, aby dne 31. 5. 2019 v 16:24 hodin v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy Troja při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a došlo k tomu, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na úseku označeném svislou dopravní značkou č. B20a s číslem 50 překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič se neřídil daným dopravním značením, jel s motorovým vozidlem rychlostí 87 km/h a překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 37 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.; žalobce jako provozovatel daného vozidla se tak dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, nenastala situace dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neboť správní orgán zjistil totožnost přestupce, tato mu byla sdělena, nedošlo k vydání usnesení o odložení věci. Nenastala však ani situace dle písmena b), neboť správní orgán nevedl proti řidiči řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ale o přestupku zcela jiném – dle § 125f odst. 1 písm. a) bod 3 téhož zákona. Řízení o přestupku provozovatele lze zahájit jen tehdy, pokud správní orgán vedl řízení o přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; to se však v daném případě nestalo.
4. Ve druhém žalobním bodě vytýkal správním orgánům nevedení společného řízení o více přestupcích téhož pachatele a nezohlednění dříve uložených trestů za přestupky, které měly být s daným přestupkem projednány ve společném řízení; odvolací námitka nebyla dostatečně vypořádána, poukázal na řízení sp. zn. S-MHMP 600047/2019/Shr, kdy k jinému přestupku došlo dne 17. 3. 2019. Z hlediska vedení společného řízení je rozhodné, zda ke dvěma přestupkům došlo dříve, než bylo zahájeno řízení o prvním z nich, datum rozhodnutí není relevantní, datum spáchání bylo přitom žalovaným zjištěno správně. Žalovaný měl k důkazu provést správní spis, který označil žalobce, a z něj zjistit datum, kdy bylo řízení o přestupku zahájeno, následně mohl učinit závěr o tom, zda byly splněny podmínky pro projednání ve společném řízení. Žalobce přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

označil konkrétní řízení, které mělo být projednáno ve společném řízení s posuzovanou věcí a vzhledem ke kterému měla být při ukládání sankce aplikována absorpční zásada. Žalovaný však věc nesprávně právně posoudil, měl by se znovu zabývat posouzením splnění podmínek pro vedení společného řízení.

5. Ve třetím žalobním bodě měl za to, že správní orgány neprokázaly úpravu nejvyšší dovolené rychlosti, skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, zjištění správního orgánu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h není opřeno o jediný důkaz, odkaz v napadeném rozhodnutí na fotodokumentaci na listu 3, kde je v kolonce Povolená rychlost uvedeno 50 km/h, není dostačující, vůbec totiž není zřejmé, kdo tuto hodnotu nastavil a na základě jakých podkladů. Nejedná se tak o důkaz nezpochybnitelný, žalobce přitom tvrdil, že v daném úseku bylo možné jet rychlostí 70 km/h, k důkazu navrhl svědeckou výpověď svého spolujezdce a svého kamaráda, který jel ve vozidle za žalobcem, které však žalovaný neprovedl, bylo možné použít i jiné důkazy, např. záznamy z kamer v tunelu či ohledání místa. Odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 2478/19 je zavádějící, argument o cyklickém opakování této námitky pak svědčí spíše ve prospěch žalobce, kauza řešená v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 8 As 160/2017-40 je více než pět let stará a navíc se týká situace, kdy daná otázka nebyla sporná. K argumentu, že v tunelu bývá nejvyšší povolená rychlost pravidelně omezována, uvedl, že v městských tunelech naopak bývá dovolená rychlost vyšší, což je známo i o tunelu Blanka, kde je standardně 70 km/h, v daném případě nebyla daná žádná krizová situace, která by odůvodňovala snížení dovolené rychlosti. Měl za to, že na věc dopadá rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019 č.j. 2 As 74/2018-38. Rovněž považoval za nemožné, aby dopravní značka B20a upravovala nejvyšší dovolenou rychlost stejně, jako je stanovená obecnou právní úpravou, značka je nezákonná. Napadené rozhodnutí je nezákonné pro nedostatečné zjištění skutkového stavu a pro neprovedení navržených důkazů.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě poukazoval na to, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci rozhodnuté, proti žalobci bylo v minulosti vedeno řízení se stejným předmětem, které bylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 12. 2019 č.j. MHMP 2504765/2019/Ant zastaveno, toto rozhodnutí následně nabylo právní moci. Existovala tedy překážka věci rozhodnuté, případně překážka věci zahájené, pro kterou správní orgán nemohl ve věci rozhodovat opakovaně. Rozhodná je otázka totožnosti skutku, zde byla zachována totožnost jednání i totožnost následku, správní orgán nemohl rozhodovat podruhé pro téže jednání.
7. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že nebyl žalovaným poučen o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání, i když o to v odvolání výslovně požádal, dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu měl na poskytnutí této informace právní nárok. Jde o zásadní procesní vadu, která může způsobovat nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce nemohl v odvolacím řízení namítat podjatost úřední osoby. O odvolání přitom rozhodoval Mgr. S. D., kdyby to žalobce věděl, vznesl by námitku podjatosti pro jeho vztah ke zmocněnci žalobce, neboť Mgr. D. se o zmocněnci žalobce tj. P. K. opakovaně negativně vyjadřuje a opakovaně na něj osobně útočí, nedůvodně tvrdí, že se dopouští obstrukcí, dopustil se vůči němu zjevné pomluvy, Mgr. D. rovněž přistupuje k argumentaci ad hominem vůči P. K. O podjatosti Mgr. D. svědčí též skutečnost, že Mgr. D. žalobce ani P. K. nepoučil, že bude rozhodovat právě on, ač si uvedené Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

povinnosti musel být vědom, Mgr. D. v rozporu s právním předpisem učinil vše pro to, aby žalobce nemohl námitku podjatosti podat. Dalším důvodem podjatosti Mgr. D. je skutečnost, že vydal nezákonné rozhodnutí vůči stejnému zástupci žalobce, kde byly uváděny nepravdivé skutečnosti, toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno, Mgr. D. si musí být vědom své odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Mgr. D. též v jiném případě ve vyjádření k žalobě (ze dne 17. 4. 2020, naše značka 45/2020-160-SOU/3) poukázal na osobní facebookový profil zástupce žalobce ve správním řízení (tj. P. K.), kde byl obsažen dehonestující příspěvek vůči Mgr. S. D., žalobce navrhl jako důkaz svědeckou výpověď P. K. s předložením příslušných listin; důvodem podjatosti může být i veřejná kritika ze strany zástupce žalobce ve správním řízení. Porušení § 15 odst. 4 správního řádu způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci bylo znemožněno podat námitku podjatosti, tato námitka tak nemohla být posouzena v plné apelaci. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 As 205/2017-21, kde byla řešena identická situace.

8. V šestém žalobním bodě namítal, že v daném případě měřila rychlost nelegálně obecní policie, měření bylo provedeno stálým automatickým technickým systémem, avšak policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila, což je v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Měl za to, že takto získaný důkaz nelze ve správním řízení použít, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nezabývá tím, zda bylo měření resp. zřízení stálého technického systému uveřejněno. Skryté měření je pak překročením pravomoci, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývá přípustností pořízení záznamu orgánem veřejné moci bez vědomí kontrolované osoby jako důkazního prostředku; zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem. Dále zmínil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019 č.j. 44 A 33/2018-31.
9. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce i svého právní zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedl obsáhlou argumentaci.
10. Navrhl, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil se k žalobním námitkám.
12. Ad 1) Žalovaný poukázal na § 125f odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., jehož znění zde bylo naplněno, správní orgán I. stupně totiž zastavil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 daného zákona usnesením ze dne 12. 12. 2019 č.j. MHMP 2504765/2019/Ant, které nabylo právní moci dne 23. 12. 2019, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno (§ 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb.). Tedy byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Na tom nic nemění, že ve vyrozumění o zahájení řízení ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

15. 11. 2019 je chybně uvedena skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3, jde o pouhou chybu v psaní a záměnu písmen a) za písm. f), slovní popis přitom přestupku přesně odpovídá, v usnesení o zastavení řízení je již skutková podstata uvedena správná.
13. Ad 2) Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí na straně 3 vypořádal, datum vydání rozhodnutí o přestupku v prvním stupni není irrelevantní, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 As 73/2016-40, ze kterého citoval, žalovaný použil stejnou úvahu, námitka není důvodná.
14. Ad 3) I touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, a to na straně 4. Odkaz na rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019 č.j. 2 As 74/2018-38 není přílehlavý, neboť v něm měření rychlosti proběhlo přímo policisty, kteří byli poté vyslýcháni jako svědci, v dané věci bylo měření provedeno automatizovaným technickým prostředkem, žádní zasahující policisté zde nebyli. Podklady obsažené ve spise tj. fotodokumentace a oznámení o přestupku jsou pro prokázání nejvyšší dovolené rychlosti zcela dostačující.
15. Ad 4) Nemůže se jednat o překážku věci rozsouzené, neboť usnesením ze dne 12. 12. 2019 č.j. MHMP 2504765/2019/Ant bylo zastaveno řízení o přestupku žalobce jako řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 daného zákona č. 361/2000 Sb., přičemž v projednávané věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona, jedná se tedy o jiný předmět řízení. Jednou z podmínek pro projednání přestupku provozovatele vozidla je i zastavení řízení proti řidiči (srov. § 125c odst. 5 písm. b) zákona). Pro úplnost dodal, že danou námitku považuje za schizofrenní, neboť námitky ad 1) a ad 4) se zcela vylučují.
16. Ad 5) K nesdělení jména oprávněné úřední osoby uvedl, že jméno osoby, která rozhodovala o odvolání, bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, což zákon nevylučuje, odkázal na rozsudek Městského soudu ze dne 31. 8. 2020 č.j. 1 A 5/2020-25 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017 č.j. 7 As 332/2016-44. Z podané žaloby pak není zřejmé, jakým způsobem se toto nesdělení mělo dotknout práv žalobce, žalovaný tento postup nepovažuje za nezákonný. Žalobci navíc muselo být zřejmé, že oprávněnou osobou je Mgr. S. D. Poukázal na případy, kdy námitky podjatosti podané obecnými zmocněnci proti celému ústřednímu orgánu byly vyhodnoceny jako zneužití práva. Neviděl žádný důvod, proč by měl jméno oprávněné úřední osoby sdělovat P. K., neboť žalobce byl v řízení o přestupku provozovatele vozidla zastoupen společností Pomáháme a chráníme s.r.o., tato pasáž se zřejmě dostala do žaloby jejím překopírováním. Dále poukázal na rozsudky NSS, které se rovněž zabývají nesdělením jména oprávněné úřední osoby, uvedl důvody, pro které je třeba danou námitku třeba považovat za obstrukční. V uvedené věci je Mgr. S. D. uveden v napadeném rozhodnutí, což k informování žalobce postačí, Mgr. D. rozhoduje o odvoláních již několik let, přičemž tato skutečnost je žalobci, společnosti Pomáháme a chráníme s.r.o. resp. i P. K. nepochybně známa.
17. Ad 6) Seznam měřených míst je zveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy, žalovaný příslušný odkaz uvedl, je to uvedeno i v napadeném rozhodnutí, viz strana pátá. Jedná se rovněž o typizovanou opakovaně vznášenou námitku, žalobci a jeho zástupci je nepochybně známo, že Městská policie hl. m. Prahy již seznam míst uveřejnila, odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2019 č.j. 9 As 280/2019-39.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Informace o těchto automatizovaných prostředcích jsou uveřejňovány též v ročenkách dopravy.

18. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 5. 2019 kolem 16:24 hodin řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo tovární značky X., reg. zn. X., v Praze 6, Brusnickém tunelu, v Tunelovém komplexu Blanka, směr jízdy Troja, kde překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 37 km/h, vzhledem k tomu vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., podezření bylo postoupeno správnímu orgánu I. stupně, který vyzval provozovatele vozidla písemností ze dne 17. 10. 2019 k podání vysvětlení. Provozovatel na to sdělil, že dané vozidlo v inkriminovaném místě a čase řídil on, součástí podání je i plná moc pro společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. při případ budoucího zahájení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Vyrozuměním o zahájení řízení o přestupku ze dne 15. 11. 2019 č.j. MHMP 2194287/2019/Ant, doručeným žalobci téhož dne, bylo zahájeno řízení o přestupku spočívajícím ve výše uvedeném jednání, a to se žalobcem jako řidičem, přestupek byl kvalifikován dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že se žalobci nepodařilo přestupek prokázat, bylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 12. 2019 č.j. MHMP 2504765/2019/Ant zastaveno řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. vedené proti žalobci, usnesení nabylo právní moci dne 23. 12. 2019.
20. Vyrozuměním o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání ze dne 12. 12. 2019 doručeným žalobci (dne 13. 12. 2019) a společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. (dne 16. 12. 2019) bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. pro podezření z porušení ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona žalobcem. Dne 9. 1. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, při jednání bylo prováděno dokazování.
21. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 1. 2020, bylo shledáno, že žalobce se jako provozovatel daného vozidla dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí bylo zástupci žalobce společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. doručeno dne 21. 1. 2020 do datové schránky, rozhodnutí bylo doručeno též žalobci.
22. Dne 6. 2. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podané žalobcem zastoupeným společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. Žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně dne 21. 2. 2020 odvolání doplnil, mj. v něm požádal o sdělení oprávněné úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat, aby mohla být případně vznesena námitka podjatosti.
23. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 7. 2020, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení a skutková zjištění učiněná správním orgánem I.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

stupně, shledal, že správní orgán I. stupně postupoval zákonným způsobem a není dán důvod pro zrušení rozhodnutí, vyjádřil se ke všem námitkám žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud ve věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 10. 6. 2022. Žalobce se k ústnímu jednání, ač řádně předvolán, nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku, k bodu 6) žaloby navrhl doplnění dokazování listinami, tj. vytištěným obsahem webových stránek web.archive.org Městské policie hl.m. Prahy, které prokazují, že ke dni 14. 1. 2018, tedy s dostatečným předstihem před spácháním daného přestupku, zde byl zveřejněn seznam míst, kde probíhá měření rychlosti, pod položkou č. 107 zde bylo uvedeno i místo spáchání přestupku. Odkázal též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 195/2021-47, kde byl takový důkaz akceptován.
26. Ad 1) Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. „*provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
27. Podle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. správní orgán přestupek podle odst. 1 téhož ustanovení projedná, „*pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“
28. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). Dle odborné literatury: „*Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, *Zákon o silničním provozu: Komentář*, Wolters Kluwer, ASPI)
29. Výše uvedené podmínky, konkrétně dle ust. § 125f odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., byly splněny i v daném případě. S žalobcem bylo vedeno řízení o přestupku řidiče vozidla pro jednání ze dne 31. 5. 2019 spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti na specifikovaném místě a čase, tedy pro stejné jednání, které bylo následně předmětem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 12. 2019 č.j. MHMP 2504765/2019/Ant pak bylo zastaveno řízení ve Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. vedené proti žalobci jako řidiči, neboť spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno; usnesení nabylo právní moci dne 23. 12. 2019. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ve vyrozumění o zahájení řízení ze dne 15. 11. 2019 č.j. MHMP 2194287/2019/Ant je uvedena zjevná nesprávnost resp. chyba v psaní, když přestupek byl kvalifikován dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. (místo správného § 125c odst. 1 písm. f) bod 3). Z věcného hlediska je však postihované jednání definováno stejně ve vyrozumění o zahájení řízení i v následném usnesení o zastavení řízení ze dne 12. 12. 2019, které již příslušné zákonné ustanovení (tj. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.) uvádělo správně. Z toho plyne, že podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. byly splněny, námitka není důvodná.

30. Ad 2) Ze správního spisu soud zjistil, že v odvolání žalobce poukázal na další správní řízení, která s ním vedl správní orgán I. stupně, namítal, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání trestu měla být uplatněna zásada absorpce, měl být uložen souhrnný trest. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou zabýval, a to na straně 3, jednotlivě zmínil příslušná řízení, kdy ohledně většiny z nich shledal, že přestupky jsou již promlčené nebo byla daná řízení již pravomocně ukončena před zahájením řízení o nyní projednávaném přestupku. Specificky ohledně řízení sp. zn. S-MHMP 600047/2019/Shr, které žalobce namítal v žalobě, žalovaný uvedl, že rozhodnutí o vině žalobce bylo vydáno dne 20. 9. 2019 a přestupek byl spáchán dne 17. 3. 2019, dospěl k závěru, že vedení společného řízení zde není možné, neboť v případě šetření osoby řidiče není do doby odložení přestupku či zastavení řízení zjevné, jakým způsobem bude věc projednána (tj. zda jako přestupek provozovatele či řidiče), společné řízení je však možné vést až od doby, kdy byl přestupek odložen či řízení o něm zastaveno, přičemž musí být splněna ještě další podmínka, a to, že řízení o přestupku provozovatele nebylo ještě zahájeno (§ 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.).
31. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.* Zásady pro ukládání správních trestů za více přestupků projednávaných ve společném řízení stanoví § 41 zákona o přestupcích. Pokud podmínky pro konání společného řízení splněny nejsou, projedná správní orgán jednotlivé přestupky samostatně a samostatně také uloží trest.
32. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, citované ustanovení kopíruje dřívější § 57 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., který se neuplatnilo v řízení o správních deliktech; s účinností od 1. 7. 2017 však byla hmotněprávní i procesní úprava správního trestání sjednocena, zároveň bylo zrušeno též ust. § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., které upravovalo povinnost vést společné řízení o více správních deliktech provozovatele vozidla dle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

33. V posuzované věci došlo ke spáchání přestupku dne 31. 5. 2019, k zahájení správního řízení s řidičem vozidla došlo dne 15. 11. 2019, v řízení namítaném žalobcem sp. zn. S-MHMP 600047/2019/Shr došlo ke spáchání přestupku dne 17. 3. 2019, žalovaný též zjistil, že rozhodnutí o vině bylo vydáno dne 20. 9. 2019. Žalovaný se však nezabýval tím, kdy bylo řízení o prvním spáchaném přestupku zahájeno, i když z hlediska § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je právě tento okamžik podstatný z hlediska určení povinnosti správního orgánu projednat zmíněné přestupky ve společném řízení. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020-26: „*Z § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich.*”
34. Není přitom správná úvaha žalovaného, dle které je společné řízení možné vést až od doby, kdy byl přestupek řidiče odložen či řízení o něm bylo zastaveno, neboť tato se mohla uplatnit pouze za účinnosti původního ust. § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., které povinnost vést společné řízení upravovalo pouze pro správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f. Z této úpravy vycházel i žalovaný odkazovaný rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 As 73/2016-40. Dané ustanovení však bylo s účinností od 1. 7. 2017 zrušeno, přičemž se v dané věci použije § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. To však povinnost vedení společného řízení stanovuje pro přestupky, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností *vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy*. Nemusí se tak jednat nutně jednat o přestupky upravené pouze jedinou skutkovou podstatou, ale např. o přestupky dle zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy stejnou oblast státní správy. Z hlediska hodnocení případné povinnosti správního orgánu vést společné řízení o přestupcích spáchaných dne 17. 3. 2019 a dne 31. 5. 2019 tak nebylo podstatné, zda byly tyto přestupky kvalifikovány jako přestupek řidiče či provozovatele, neboť dle právní úpravy účinné v projednávané věci lze oba typy přestupků ve společném řízení projednat. Bylo však podstatné zjistit, kdy bylo řízení o prvním přestupku zahájeno, což žalovaný neučinil, nepostavil tak najisto, zda byly správní orgány povinny o těchto dvou přestupcích vést společné řízení či nikoli. Žalovaný tak v tomto směru pochybil, nicméně soud shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem k jeho zrušení, a to z následujících důvodů.
35. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č.j. 10 As 22/2018-59 NSS uvedl: „*Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č.j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-9, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.*”

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

36. NSS dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020 konstatoval: „V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.).“
37. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které uložilo žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné. Uplatněním absorpční zásady se správní orgán I. stupně, ani žalovaný výslovně nezabývaly.
38. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018 č.j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: „Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“ K tomu obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021 č.j. 2 A 51/2019-74.
39. Soud ve shodě s náhledem uvedeným ve shora uvedených rozsudcích shledal, že i když správní orgány náležitě nevyhodnotily, zda v daném případě měly povinnost vést o přestupcích spáchaných dne 17. 3. 2019 a 31. 5. 2019 společné řízení a nezabývaly se tedy ani uplatněním absorpční zásady, nemůže to vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě totiž byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby a šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání; proto i kdyby zde byly podmínky pro vedení společného řízení a absorpční zásada by byla uplatněna, nemohlo by to vést k uložení nižší sankce žalobci. Soud proto příslušnou námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

40. Ad 3) Soud nesdílí náhled žalobce, že by byla nedostatečně prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán I. stupně v tomto směru vyšel z dokazování, které bylo provedeno při ústním jednání dne 9. 1. 2020 a ke kterému se žalobce nedostavil, tedy zejména z fotodokumentace, ze které vyplývá, že v předmětném místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, která byla s daným vozidlem překročena o 37 km/h. Dále vyšel z ověřovacího listu silničního rychloměru, který prokazuje, že tento rychloměr mohl být k měření použit. Z těchto důkazů byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, v prvostupňovém řízení nevyšly najevo žádné indicie, proč by takto zjištěný skutkový stav nemohl obstát. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k prokázání nejvyšší povolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřícího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2011 č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016 6 As 50/2015-38).
41. Žalobce v odvolání takto zjištěný skutkový stav zpochybnil, navrhl provedení důkazu svědeckými výpověďmi spolujezdce a kamaráda žalobce. Existence dopravní značky B20a na předmětném místě přitom sporná nebyla, což žalobce v odvolání výslovně potvrdil, sporoval pouze nejvyšší dovolenou rychlost nastavenou na značce, o které tvrdil, že byla 70 km/h. Žalovaný se s návrhem žalobce na doplnění dokazování vypořádal, v napadeném rozhodnutí podrobně a přesvědčivě rozebral, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný, přílehavě poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018 č.j. 8 As 160/2017-40, ze kterého citoval: *„Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Jak konstatoval také rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71, „[s]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány opatřily takové důkazy, po jejichž zhodnocení bylo prokázáno, že nejvyšší povolená rychlost byla v místě spáchaného přestupku omezena dopravní značkou na 80 km/h. Obecná argumentace, podle níž „v době příjezdu daným úsekem nesvítilo proměnné dopravní značení, což se ostatně na podzim 2014 dělo na daném místě velmi často“ nemůže obstát. Místo přestupku se nacházelo uvnitř dálničního tunelu, tj. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost s ohledem na bezpečnost provozu pravidelně omezována; správnímu orgánu tudíž nevznikly pochybnosti, že řidič vozidla skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Námitka není pro uvedené důvodná.“* Uvedené úvahy lze přiměřeně aplikovat též v posuzovaném případě.
42. V této souvislosti žalovaný považoval za klíčové důkazy ověřovací list a pořízenou fotodokumentaci, o kterých se domníval, že jsou dostačující k prokázání viny žalobce, soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Za této důkazní situace shledal jako nadbytečné provádění dalšího dokazování tj. svědeckými výpověďmi navrženými žalobcem, odkázal též na příslušnou judikaturu týkající se zásady materiální pravdy, soud

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k tomuto odůvodnění nemá žádné výhrady. Soud k tomu dále doplňuje, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019 č.j. 7 Azs 554/2018-31). Žalovaný tomuto požadavku dostál.

43. Žalovaný považoval tuto námitku za účelovou, mj. z důvodu, že se cyklicky vyskytuje v řízeních zastupovaných obecnými zmocněnci, nikoli proto, že by ji vznášelo více řidičů ohledně stejného místa spáchání přestupku. Údaje namítané žalobcem zjištěné z veřejných sdělovacích prostředků a z oficiálních stanovisek, dle kterých je údajně v tunelu Blanka standardně dovolená rychlost 70 km/h, nemají žádnou relevanci k projednávané situaci, kdy bylo zcela jednoznačně a bez pochyb prokázáno, že přímo v konkrétním místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž s daným vozidlem byla tato rychlost překročena o 37 km/h. Ani námitka týkající se nezákonné dopravní značky neobstojí, neboť dle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami, nemůže sám činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit, na dopravní značku je tak třeba nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010 č.j. 8 As 68/2009-83). K tomu však v daném případě nedošlo. Soud tak shrnuje, že námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti nejsou důvodné.
44. Ad 4) Zákon v § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. určuje povinnost správního orgánu projednat přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když a) přes veškeré úsilí nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě – řidiči a tedy věc odloží podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky, nebo b) zahájené řízení o přestupku řidiče zastaví podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Předchozí zastavení řízení o přestupku řidiče z popsaného důvodu je tak jednou ze zákonných podmínek, při jejímž splnění lze vůbec řízení o přestupku provozovatele vozidla pro totéž jednání zahájit.
45. Z toho je patrné, že i když z hlediska skutkového děje je v obou řízeních dána totožnost skutku, nemůže předchozí zastavení řízení o přestupku s řidičem způsobovat překážku věci rozhodnuté. Přestupek provozovatele vozidla by nebylo možné projednat pouze tehdy, pokud by naplnění skutkové podstaty přestupku spáchaného porušením povinnosti řidiče bylo řidiči prokázáno a o takovém přestupku by bylo rozhodnuto, nebo pokud by řízení o přestupku řidiče bylo zastaveno z jiného důvodu, např. proto, že uplynula promlčecí doba dle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. V posuzovaném případě však řízení o přestupku řidiče bylo usnesením ze dne 12. 12. 2019 zastaveno z důvodu, že spáchání skutku, o kterém se vede řízení, nebylo žalobci prokázáno. Usnesení nabylo právní moci dne 23. 12. 2019. Byly tak splněny zákonné podmínky k tomu, aby bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, jak již soud rozebral výše v bodech 26- 29, o překážku věci rozhodnuté se zde nejedná. Vzhledem k pravomocnému ukončení předchozího řízení nemohla být dána ani překážka věci zahájené. Námitka je zcela nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

46. Ad 5) Žalobce vytýkal žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání, což mělo zabránit žalobci podat námitku podjatosti.
47. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu *„O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“*
48. V posuzovaném případě žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci do vydání napadeného rozhodnutí nesdělil, o této osobě se tak žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.
49. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešeny, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č.j. 2 As 322/2016-39 NSS konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“* Dále zde též uvedl, že: *„Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

50. Žalobce v žalobě poukázal na skutečnosti, které by zamýšlel uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by mu bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí NSS dospěl v návaznosti na tvrzené důvody podjatosti k závěru, že v daném případě příslušná vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
51. Žalobce totiž důvody údajné podjatosti Mgr. S. D. v posuzovaném řízení dovozuje zejména z jeho vztahu a z jednání (v různých případech) vůči P. K., o kterém tvrdí, že byl zástupcem žalobce ve správním řízení. Jak však soud zjistil ze správního spisu, zástupcem žalobce po celé řízení byla výhradně společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., žalobce v žádné fázi řízení P. K. ke svému zastupování nezmocnil. Důvody podjatosti však mohou spočívat pouze v poměru úředních osob k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení (§ 14 odst. 1 správního řádu), přičemž vztah Mgr. D. k P. K. do tohoto rámce zařadit nelze. Tedy již z toho důvodu v tomto podjatost Mgr. D. podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu spočívat nemůže. S ohledem na to soud v této souvislosti neprováděl dokazování svědeckou výpovědí P. K. a listinami týkajícími se příspěvků na sociální síť P. K. z února 2019 (které ani žalobce konkrétně nespecifikoval), neboť by to bylo zcela nadbytečné. Obdobně, z pouhé skutečnosti, že Mgr. D. žalobci neoznámil, že bude ve věci rozhodovat, nelze bez dalšího usuzovat na jeho podjatost, neboť to nijak neindikuje okolnosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Je tudíž zřejmé, že s takovou argumentací by žalobce v případě podání námítky podjatosti zcela zjevně nemohl být úspěšný. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č.j. 3 As 107/2013-30: *„...nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
52. Soud shledal, že údajné důvody podjatosti Mgr. D. tvrzené v žalobě jsou zjevně nedůvodné, nejsou tak způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, k tomu viz požadavky stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č.j. 1 As 473/2019-39, ze dne 16. 3. 2020 č.j. 1 As 412/2019-32 a ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016-39. K možnému obstrukčnímu charakteru námítky podjatosti viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020 č.j. 8 As 127/2018-50.
53. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jména oprávněné osoby žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

54. Ad 6) Soud nepřisvědčil ani námitce, dle kterých obecní policie (resp. Městská policie hl. m. Prahy) nebyla oprávněna k měření rychlosti z důvodu nezveřejnění příslušné informace.
55. Předně soud konstatuje, že součástí správního spisu je seznam míst k měření rychlosti strážníky MP ve smyslu § 79a zákona č. 361/2000 Sb. účinný od 18. 4. 2018 zaslaný Policií ČR řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, který pod položkou 110. obsahuje místo, kde byla změřena rychlost vozidla provozovaného žalobcem. V napadeném rozhodnutí pak k odvolací námitce žalovaný uvedl přímý odkaz na webové stránky Městské policie hl. m. Prahy, kde byl dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb. seznam měřených míst zveřejněn. Žalobce v žalobě nijak nezpochybnal, že se daný seznam na webových stránkách městské policie nacházel, jeho námitka byla zcela obecná.
56. Při jednání dne 10. 6. 2022 soud k návrhu žalovaného doplnil dokazování, provedl důkaz listinami tj. vytištěnými webovými stránkami Městské policie hl. m. Prahy, ze kterých zjistil, že ke dni 14. 1. 2018 byl na těchto stránkách zveřejněn seznam míst k měření rychlosti strážníky Městské policie, kde pod položkou č. 107 bylo uvedeno též místo spáchání přestupku. K tomu lze podpůrně odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021 č.j. 1 As 195/2021-47, kde soud provedení obdobného důkazu krajským soudem aproboval. Soud tak dospěl k závěru, že měření bylo obecní policií provedeno na místě určeném policií a informace o tom byla předem náležitě zveřejněna, námitka je nedůvodná.
57. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, kterého jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat. Soud v této souvislosti pouze odkazuje na přechozí vyjádření Nejvyššího správního soudu k této argumentaci žalobce, tj. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, ze dne 27. 3. 2019, č.j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č.j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další.
58. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.